

jedna

Dobře, možná se tímhle nepostavím zrovna do nejlepšího světla, ale hned na začátek bych měla říct, že jsem byla tak vzorná šprtka, že mě představa, že ten den vynechám poslední dvě vyučovací hodiny (pokročilou fyziku a pokročilou angličtinu), tak absurdně vynervovala, až jsem se vážně zamyslela nad tím, jestli za to ten šílený plán vůbec stojí.

Když na to teď vzpomínám, nemůžu uvěřit, že chybělo tak málo, a byla bych se připravila o nejkrásnější, nejtípnější, nejbolestivější a absolutně nejpřevratnější zážitek, jaký se mi kdy naskytne.

Byla jsem taková blbka.

Stála jsem v Ernieho lékárně a limonádovně a žaludek se mi svíral, jako by v něm někdo pořádal epickou party. Špičkami vintage kovbojských bot od Frye jsem okopávala barový pult, dokud mi Ernie – jemuž je asi tak milion let a je to totální bručoun – neřekl, abych toho nechala. Ernie je ale téměř hluchý, stačil by mu jeden koncert kapely typu Nickelback a neslyšel by vůbec, takže jsem zula boty a kopala si vesele dál.

Byla jsem ráda, že se mě nezeptal, proč sedím v jeho prastarém obchodě a popíjím obří kafe (které jsem potřebovala asi tak jako díru do hlavy) místo toho, abych o dvě ulice dál na střední škole Klamath Falls poslouchala výlevy pana Foxe o časoprostorovém kontinuu. Protože co bych mu na to asi řekla?

No, Ernie – teda pane Holmane – čekám tu na kluka, se kterým nikdy nebudu moct chodit, a chystám se po něm

chtít něco tak monumentálního, že nám to oběma buď zachrání život, nebo nás to úplně zničí.

Ernie není zrovna příznivcem pubertálního vyvádění, což je nejspíš ten důvod, proč se v jeho obchodě nikdy neukáže v podstatě nikdo, koho znám – a také proto, že všechny jeho sladkosti na sobě mají vrstvičku prachu a Snickers od něj by se daly používat jako páčidla.

Ale mně to nevadí. A tomu klukovi, o němž jsem se zmínila, taky ne. Ernieho obchod je *naše* místo.

Ten kluk mi pár hodin předtím poslal vzkaz. Nějak se mu podařilo dostat ho do mojí skříňky navzdory tomu, že na naši školu už nechodí a že tam máme ochranku jak z elitního komanda, která nás má chránit před bůh-ví-čím (možná před výtržnostmi v důsledku čiré maloměstské nudy).

Axi,

takže ty máš převratnou novinku, jo?

*Šokuje mě, že si myslíš, že mě dokážeš překvapit –
nebo překvapuje, že si myslíš, že mě dokážeš šokovat.*

Nebo tak něco.

Ty seš ten slovní snob, ne já.

Každopádně se nemůžu dočkat, až to uslyším.

U Ernieho, 13:15.

Jo, to znamená ulejt se ze školy.

A žádný výmluvy.

Tvůj oblíbený „plantážník“

Celý Robinson. Jednou jsem mu ze srandy řekla „plantážníku“ a on mi to musí neustále připomínat. Je mu skoro sedmnáct. Můj nejlepší přítel. Můj spolupachatel.

Slyšela jsem, jak se otevírají dveře, a podle toho, jak se Erniemu rozzářil obličej, jako by mu někdo dával dárek, mi

bylo jasné, že to je on. Tak Robinson na lidi působil: Jen vešel do místnosti, světla v ní se najednou nějak víc rozzářila.

Přišel ke mně a poplácal mě po rameni. „Axi, ty trubko,“ řekl (milujícím tónem, pochopitelně). „Nikdy nepij kafe od Ernieho bez něčeho sladkýho.“ Naklonil se ke mně blíž a zašeptal: „To svinstvo ti vypálí díru do žaludku.“ Pak se obkročmo posadil na stoličku vedle mě, jeho nohy vypadaly v sepraných leviskách vytáhle a štíhle. Měl na sobě flanelovou košili, přestože už byl konec května a skoro pětadvacet stupňů.

„Nazdar Ernie,“ zavolal, „slyšel jste, že Timbers vyhodili trenéra? A můžem tu dostat čokoládový koblížek?“

Ernie k nám došel a kroutil přitom prošedivělou hlavou. „Fotbal!“ remcal. „To, co Oregon potřebuje, je profesionální baseball. To je pořádněj sport.“ Položil zákusek na starý oprýskaný talířek a oznámil: „Na účet podniku.“

Robinson se na mě otočil, zakřenil se a palcem ukázal na Ernieho. „Já toho chlapa miluju.“

Bylo mi jasné, že ta láska rozhodně není neopětovaná.

„Takže,“ začal Robinson a zaměřil na mě svou plnou pozornost, „jakej je ten tvůj šilenej nápad? Chystáš si konečně udělat řidičák? Rozhodla ses vypít celý pivo? Přestaneš si tak oddaně vypracovávat domácí úkoly?“

Pořád se do mě naváží kvůli tomu, jak jsem vzorná. Robinson si myslí – a můj táta s ním souhlasí – že je rebel, protože nechal střední školy, která mu přišla „nedostatečně stimulující“ a „plná negramotů“ (slovo *negramot* jsem ho samozřejmě naučila já). Osobně si myslím, že v tomhle měl pravdu.

„Nejspíš prolitnu ze všeho kromě angličtiny,“ svěřila jsem mu a ani jsem nepřeháněla. Můj studijní průměr čekal střemhlavý pád. Blížily se závěrečné zkoušky a já tu s trochou štěstí neměla být, abych se jich zúčastnila. Ještě před týdnem by mi

to nedalo v noci spát. Ale podařilo se mi přestat si s tím dělat starosti, protože pokud tenhle plán vyjde, můj život tak, jak ho znám, se převrátí na ruby.

„Podle toho, jak tě znám, mi to připadá dost nepravděpodobný,“ řekl Robinson. „A jestli seš trochu roztěkaná a – chraň bůh – dostaneš z něčeho dvojku, tak co? Máš přece plný ruce práce se psaním velkého amerického románu – *jauvajs!*“

Praštila jsem ho do předloktí. „Ale notak. Mezi školou a staráním se o chudáka tátu nemám na psaní vůbec čas.“ Táta už pár let procházel v životě těžkým obdobím a snažil se z něj propít. Snad ani nemusím říkat, že mu ta strategie zrovna moc nefungovala. „Můžeme se zaměřit na to, kvůli čemu tu jsme?“ zeptala jsem se.

„Což je...?“

„Utíkám z domova,“ řekla jsem.

Robinsonovi spadla brada. Jen tak mimochodem, na rozdíl od mojí maličkosti nikdy nenosil rovnátka a stejně měl dokonalý chrup.

„A pro tvou informaci, ty seš v tom se mnou,“ dodala jsem.

dva

„Slyšels to, Ernie?“ zavolal Robinson. Řekla bych mu, že zní absolutně hyperohromně, ale za takový výběr slov by se mi asi nikdy nepřestal posmívat.

Ernie pochopitelně nic neslyšel, ani Robinsonovu otázku. Robinson od sebe odstrčil koblížek a zadíval se na mě, jako by mě viděl poprvé. Překvapit ho se mi moc často nedaří, tak jsem si to docela užívala.

„Přečetl sis vůbec tu knihu *Na cestě*, co jsem ti dala?“ zeptala jsem se.

Ted' se Robinson zatvářil rozpačitě. „Mám to rozečtený..“

Obrátila jsem oči v sloup. Neustále Robinsona obdarovávám knihami a on mi neustále vnucuje hudbu, ale vzhledem k tomu, že on nedokáže udržet pozornost a mně nefunguje iPod, zůstane většinou jen u předání. „No, Sal – což je vlastně prostě Jack Kerouac, který to napsal – a jeho kámoši projedou celou zemi a seznamují se s šílenýma lidma a tancují v obskurních barech a lezou po horách a sázejí na dostizích. A my to všechno budeme dělat *taky*, Robinso-
ne. Necháme tenhle prdelákov za sebou a vyjedeme si na velké roadtrip. Z Oregonu do New York City – cestou budeme stavět, samozřejmě.“

Robinson na mě mrkal. *Kdo vůbec jsi?* vyzářovalo mu z očí.

Posadila jsem se víc zpřímá. „Nejdřív se pojedeme podívat na sekvoje, protože jsou totálně mystický. Pak dáme San Francisco a Los Angeles. Potom vyrazíme na východ do Colorado na písčiny. Pak Detroit – *Motor City*, Robinso-
ne,“

přesně tvoje parketa. A potom, protože seš takovej auto-maniak, půjdem na Millennium Force v Cedar Pointu. Ta hor-ská dráha prý jede sto padesátkou! Zajdeme na Coney Island. Podíváme se na Chrám z Denduru v Metropolitním muzeu umění. Budeme dělat úplně všechno, co se nám zachce!“

Uvědomovala jsem si, že znám dost šíleně, tak jsem před ním rozprostřela svoji pomačkanou mapu, abych mu ukáza-la, jak jsem to celé promyslela. „Tohle je naše trasa,“ oznámila jsem mu. „Ta fialová čára, to jsme my.“

„My,“ zopakoval. Zjevně mu chvíli trvalo se s mým ná-rvhem ztotožnit.

„My. Ty musíš jet taky. Bez tebe to nezvládnou.“

To byla pravda, potřebovala jsem ho víc, než jsem před ním byla ochotná připustit. Nebo i před sebou.

Robinson se zničehonic rozchechtal a smál se tak dlouho a tak moc, až jsem se začínala bát, že se mi tímhle způsobem snaží říct: *Ani omylem, ty šílená osobo, která sice vypadá jako Axi, ale přitom je to evidentně vyšinutej maniak.*

„Když se mnou nepojedeš, kdo mi bude připomínat, abych si ke kafi dávala aspoň koblíhu?“ Pokračovala jsem, protože jsem mu nechtěla dát šanci, aby mi skočil do řeči nějakou sar-kastickou poznámkou. „Vždyť víš, že mám absolutně nulovej orientační smysl. Co když se ztratím v L.A. a lapnou mě scien-tologové a najednou začnu věřit na Xenua a mimozemšťany? Co když se opiju ve Vegas a vezmu si nějakýho cizího chlapa? A kdo mě bude dloubat do žeber, když začnu citovat Shake-speara? Kdo mě bude před tím vším chránit? Přece nemůžeš nechat šestnáctiletou holku, aby jen tak úplně sama projela celou zem? To by přece bylo morálně nezodpovědný –“

Robinson zvedl ruku, aby mě umlčel, a ještě pořád se uchechtával. „Já možná sice jsem plantážník, ale rozhodně nejsem *morálně nezodpovědný*.“

No hurá, konečně něco říká! „To znamená, že se mnou pojeděš?“ zeptala jsem se a zadržela jsem dech.

Robinson se zadíval ke stropu. Mučil mě a moc dobře to věděl. Natáhl se po talířku a zamyšleně se zakousl do mojí koblihy. „No,“ začal.

„No, co?“ Už zase jsem kopala do pultíku. Silně.

Prohrábl si vlasy, které byly tmavé a vždycky trochu roz-
cuchané, i když si je zrovna nechal ostříhat. Pak se otočil
a podíval se na mě svými šibalskýma očima. „No,“ řekl vy-
rovnaným hlasem, „to teda sakra jo.“